

INGYEN ELVIHETŐ RÉGI LAPSZÁMOK!

A Budapest folyóirat 2010–2013. évi évfolyamaiból vannak megmaradt lapszámaink.

A lapok átvehetők a készlet erejéig a kiadóban (Summa Artium, 1054 Budapest, Honvéd utca 3.) hétköznapokon 9 és 16 óra között.

Amennyiben konkrétan keres bizonyos lapszámokat, kérem, vegye fel a kapcsolatot a kiadóval telefonon:

06 1 318 3938, hogy ellenőrizzük, a keresett szám megvan-e.

A lapokat postázni - a postaköltségekre való tekintettel - sajnos nem áll módunkban.

A JÁTÉK JOBB A SZÖVEGNÉL

Zapfe László

Gyakran érezzük úgy, hogy egy előadás jobb a darabnál. Bár ha elfogadjuk, hogy egy színpadi szöveg annyit ér, amennyit ki lehet hozni belőle, akkor ennek az érzésnek nincs semmi alapja. És mégis... Itt van például a Rózsavölgyi Szalon új bemutatója, *Lucy Prebble* műve, a *Mellékhatszám*. (A magyar cím többet mond az eredeténél, ami mindössze ennyi: *The Effect*.) Olvasva alighanem unnam, sőt valószínűleg hamar elunnam, és abba hagynám. Eljátszva feszülten figyelem. Igaz, nem a történetet, sokkal inkább a szereplőket. Pontosabban közülük kettőt, *Sodró Elizát* és *Porogi Ádámot*. És nemcsak azért, mert amióta nézem, csodálom őket. Néhány éve vannak a pályán, *Porogi Ádám* 2012-ben a Kaposvári Egyetemen, *Mohácsi János* osztályában végzett, *Sodró Eliza* ugyancsak Kaposváron tanult 2010 és 2015 között, *Réthly Attila* osztályában.

Lucy Prebble darabja nem kevesebbet, mint a személyiség mibenlétét vizsgálja. Pontosán azt, amiről *Dorn doktor* beszél *Csehov*nál, a *Sirályban*: „*Egy szivar vagy egy kupica vodka után maga már nem Pjotr Nyikolajevics, hanem Pjotr Nyikolajevics plusz még valaki...*” Szóval az emberi lét alapkérdéseinél vagyunk, ha nem is *csehovi* mélységeinkben.

A szerző egy gyógyszerkísérlet résztvevőit, hogy ne mondjam, áldozatait

állítja elé. Mert mint a végére kiderül, nemcsak a kísérleti alanyok, de az őket dresszírozó orvosnő is áldozat. A tudomány, illetve tudomány mindenhatóságába vetett vakhit áldozatai. A hívők természetesen nem ők, hanem a főorvos, aki azt gondolja, megtalálta a bölcsek követ, amikor kidolgozott egy szert a depresszió gyógyítására.

Az angol író *kaján tréfája*, hogy a kísérlet legjobban azt a szereplőt viseli meg, aki placebo-t kapott. Szóval a gyógyszerbe vetett hit hatékonyabb magánál a szernél – olvashatjuk ki az eset tömör tanulságát, ha mindenképpen ragaszkodunk hozzá, hogy legyen tanulság. De ne kezdjük a végén. Bár előtte sem nagyon történik más, mint hogy a kísérletben részt vevő férfi és nő egymásba habarodik. Ami egyébként hetekre összezárt fiatalember és korban éppen hozzá illő ifjú hölgy között talán akkor sem lenne különös eset, ha semmiféle szert nem szednének közben. A különös ezúttal az, hogy az idillt beárnyékolja a gyanú, vajon nem csak a szer teszi-e az egészet. Vajon önmaguk-e még egyáltalán?

De a szerző ennyi problémával sem éri be. A kísérletet precíz szigorral vezető orvosnőről idővel kiderül, hogy neki is megvan a maga baja. Mégpedig éppen a depresszió. Ami miatt egykori szerelme is elhagyta, aki viszont nem más, mint a tüntetően egészséges, legújabb ifjú feleségét nyűvő főorvos.

A végét nem értem egészen pontosan, azt hiszem, valahol elvesztettem a logikai fonalat. Azt látom, hogy az osztott színpad egyik felén a lány próbálja kihozni a kórházi ágyban fekvő fiatalembert a teljes feledés állapotából, mint mondja, az „*átmeneti globális amnéziából*”, a másik felén megaz orvosnő ücsörög ugyancsak betegágyon, eszelősen magába roskadva. A tanulság – mint már említettem – túlságosan is világos, csak az igazsága kétes. Nem igazán megalapozott.

Viszont kárpótolnak a színészek. Eljátsszák, ami megíratlan maradt. Jellemzik az alakokat, emberré formálják a kliséket. *Porogi Ádám* érzékeny, könnyen sebezhető, de alapjában derűs, magát könnyednek, játékosnak képzelő fiatalember, *Sodró Eliza* komolykodó, realista, az életet úgy elfogadni akaró nő, ahogyan az adja magát. Valójában mindkettőjük lelke nagyobb, mint maguk gondolnák. A szer vagy a különös összezártság, de főképp a találkozás ezt hozza ki belőlük. A sok színt, a vibrálást, az érzések gazdagságát. A professzionális-kommersz agyalmányt hitelesítik azok a gazdag lelkületű személyiségek, akiket színészi eszközökkel előállítanak. A most is finom érzékenységgel játszó *Tóth Ildikó* nem árulja el előre az orvosnő sebezhetőségét, törékenységét – ez lehet *Valló Péter* rendezői döntése is. Elfogadható, de lehetne másként is, talán sejtethető. *Lengyel Ferenc* hibátlan választás a magabiztosan férfi-as főorvos szerepére. ●